

Когато той е вързанъ и въ черно робство гний:
 Че сичко общо намъ е, че Българи и Сърби
 Една сждбина иматъ, едни тегла и скърби;
 Че тѣхъ законъ върховенъ ти е слѣчилъ и слѣлъ,
 Единъ тиранъ да гонатъ, една да стигатъ цѣль,
 И въ себе си да търсжтъ най-вѣрната забрана.
 Туй грѣшно равнодушнѣ, тезъ глупави вражди
 Отворихж зла пропастъ за нашитѣ дѣди.
 Кой знай, шо би станало, ак'тазъ идея сгряна
 Вджхнала би Симйона, пламнала би въ Душана?
 Ако да бѣхж слѣли тезъ братски племона
 Поцѣпени, враждебни, безъ цѣль, безъ свѣтлина
 Въ едно тѣло гигантско, подъ ежщи знамена?
 Сждбината на истокъ, каква ли днесъ била би?
 И силата славянска до кой прѣдѣлъ дошла би?
 Но тѣхнитѣ погрѣшки да бжджтъ намъ урокъ.
 Единството е сила, расколътъ е порокъ,
 Кой рано или късно къмъ гибель вѣрна води
 И силнитѣ дръжави и слабитѣ народи.
 Отъ връсть обиколени отъ лоши врагове,
 Коя ржка ше нази заварди, отърве
 Отъ тѣхний ударъ грозенъ и яростъ намъ позната?
 Кждѣ да чернемъ сила и младостъ въвъ борбата,
 Освѣнъ въвъ наш'тѣ гърди, освѣнъ въ самитѣ насъ?
 Славянска солидарность! гореща, братска связь!
 Това да ѝ наш'то знаме и нашата девиза!
 Туй щитъ е, кого нишо неможе го прониза
 Безъ нея ний сме крѣхки, катъ тие класове
 Които се прѣгъватъ отъ сички вѣтрове;
 Безъ нея ние бѣхме и слаби и нищожни,
 А съ нея ний ше бждемъ велики и заможни;
 Тя намъ е крѣпость здрава, шо въ сичкитѣ борби
 Ни крупове, ни молний немогатъ я разби.

Декемврия 1877.